

'NEW LOOK' VAN BEVEILIGING

Congrescentra zijn per definitie de locatie van veel 'high profile events' – met deelnemers en onderwerpen die ook daar kwaadwillenden niet onopgemerkt blijven. Daarom besteden zij traditioneel veel aandacht aan beveiliging. Dit onderwerp werd echter extra belangrijk na de terroristische aanslagen enkele jaren geleden. De consequentie hiervan is dat zowel de centra als hun cliënten heel anders tegen het thema aan kijken.

Zo is veiligheid tegenwoordig een veel breder gegeven. Was het voorheen vrijwel uitsluitend de verantwoordelijkheid van de organisatoren van meetings, al snel werd het een hot topic voor de beslissers in organisaties: zij realiseerden zich dat dit een grote impact zou kunnen hebben op de bezoekersaantallen. Ook verzekeraars gingen zich er mee bemoeien. In sommige gevallen eisten zij zelfs dat de beveiligingsmaatregelen bewezen afdoende waren voordat zij de deelnemers wilden verzekeren. Zelfs de gastgemeenschap werd een factor. De publieke steun voor grootschalige events bepaalde (in ieder geval tot een zekere hoogte) hoeveel vertrouwen de organisatoren en de faciliteiten konden genereren met hun stelling dat de beveiliging voldoende was gegarandeerd.

Echter, een goede beveiliging gaat verder dan de implementatie van de nodige apparatuur en procedures. Belangrijk is ook het soort omgeving dat de gedelegeerden aantreffen tijdens het event. Met andere woorden: de juiste balans tussen effectiviteit en onopvallendheid, zodat de bezoekers zich veilig voelen zonder een overweldigende hoeveelheid zeer opvallende veiligheidsmaatregelen. Hoewel beveiliging duidelijk zichtbaar moet zijn, moet het geen hinder opleveren bij sessies of de feitelijke activiteiten.

Het resultaat is dat centra de afgelopen jaren veel tijd en energie hebben geïnvesteerd in het stroomlijnen van het totale beveiligingsproces. Het gevolg is een aanzienlijke verbetering van hun strategieën, een intensievere interactie met andere segmenten binnen de branche en zelfs met hun gastgemeenschappen. Hier volgen enkele belangrijke conclusies die men heeft kunnen trekken:

Ten eerste is het proces van risico-inventarisatie al snel een vast onderdeel geworden bij de organisatie van belangrijke events of bijeenkomsten met duidelijk gevoelige onderwerpen. Het soort van specifieke informatie die dergelijke inventarisaties opleverde, vormt nu een kritische factor in het vaststellen van het mogelijke veiligheidsrisico en de daarbij behorende maatregelen.

Ten tweede realiseerden de eigenaars en de beheerders

van congrescentra waar een renovatie of uitbreiding op de agenda stonden zich, dat gebouwoontwerpen van invloed zijn op de beveiliging. Doordat zij zaken met betrekking tot de beveiliging als vast onderdeel gingen beschouwen van het ontwerpproces, konden centra feitelijk een grotere veiligheid 'inbouwen'. Daardoor werd het ontwikkelen van procedures veel eenvoudiger en goedkoper.

Ten derde werd het belang van een gecoördineerde benadering van beveiliging een prioriteit. Hoe uitgebreid de veiligheidsmaatregelen van een conferentiecentrum ook zijn, ze kunnen niet als losstaand element worden beschouwd. Dus werden de koppelingen met cliënten, plaatselijke en regionale ambtenaren en zelfs landelijke informatiediensten een integraal onderdeel van het planningsproces. Op zijn beurt onderstreepte dit het belang van coördinatie op meerdere lagen, hun respectievelijke communicatie- en operatie-protocollen.

Het gevolg hiervan was dat het algehele belang van goede communicatie en teamwork waarschijnlijk de belangrijkste factor in het geheel werd. Beveiligingsplanners realiseerden zich al snel dat in een operationele situatie verwarring en de afwezigheid van een goede operationele structuur, de grootste bedreiging zouden kunnen vormen voor een geslaagd event. Dit heeft er voor gezorgd dat in het planningsproces de mate van samenwerking tussen de verschillende betrokkenen net zo belangrijk is geworden als de aard en de ernst van de feitelijke dreiging.

Dit alles heeft tot gevolg dat het beveiligingsproces op een veel hoger niveau is gekomen, terwijl het tegelijkertijd minder opvallend is. De lijfelijke aanwezigheid van beveiligingsmedewerkers en -apparatuur kan worden beperkt als deze, net als de procedures die nodig zijn om ze effectief in te zetten, zijn ingebed in het beheerprotocol van het centrum. Dat komt niet alleen ten goede aan de veiligheid van de deelnemers, maar ook aan de werksfeer rondom het event zelf.

Barbara Maple

is de President van de International Association of Congress Centres (AIPC);

President van het Vancouver Convention & Exhibition Centre

President van de Joint Meetings Industry Council (JMIC)

en Voorzitter van de World Council for Venue

Management (WCVIM)

secretariat@aipc.org

www.aipc.org